

Szeress Mexikóban

Az HBO Max sorozatát
ihlető regény!

finep
selection

LAURA ESQUIVEL

LAURA ESQUIVEL

Szeress
Mexikóban

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

I.
FEJEZET

Karácsonyi szendvics

HOZZÁVALÓK:

1 doboz szardíniakonzerv

fél kolbász

1 fej vöröshagyma

oregánó

1 doboz serranopaprika-konzerv

10 lepénykenyér

ELKÉSZÍTÉS MÓDJA:

ELŐSZÖR IS vágjuk apróra a vöröshagymát. Azt javaslom, egy kis darabkát rakjanak a fejük búbjára, hogy az aprítással járó könnyezést elkerülhessék. A könnyecsatornák eme retentő bosszantó szokásában nem is maga a sírás a legrosszabb, hanem hogy időnként aprítás közben elkezdünk sírni, és abba sem tudjuk hagyni. Nem tudom, önökkel is fordult-e már elő hasonló, de velem számtalan alkalommal. Mama szerint azért, mert ugyanolyan érzékeny vagyok a vöröshagymára, mint a másodnagynéném, Tita.

Azt mondják, Tita annyira érzékeny volt rá, hogy amikor a dédnagymám vöröshagymát vágott, már a méhében is egyre csak sírt, ráadásul olyan hangosan, hogy még a félig süket szakácsnő, Nacha is tisztán hallotta. Az egyik napon Tita olyan erővel zendített rá, hogy még a szülést is idejekorán beindította. És mielőtt a dédnagymám annyit mondhatott volna, hogy *jaj*, a kis Tita a rotyogó paradicsomleves, a kakukkfű, a babérlevél, a koriander, a felforralt tej, a fokhagyma és – természetesen – a vöröshagyma illatfelhőjében megérkezett a konyhaasztalra. Legalább azon nem kellett aggódni, hogy felsír-e a koraszülött baba, hiszen már eleve úgy jött a világra. Talán már

akkor tudatában volt a jóslatnak, miszerint sosem fog férjhez menni. Nacha úgy mesélte, hogy Titát egy akkora könnyhullám sodorta ki az anyja méhéből erre a világra, ami az egész asztalt és a konyha padlóját is elárasztotta.

Délután, amikor már elmúlt az ijedtség, a vizet pedig felszárították a napsugarak, Nacha felsepregette a könnyek maradványait a padló vörös kövéről. A só egy ötkilós zsákot megtöltött, így jó sokáig főzhettek vele. Tita számára – rendkívüli születésének köszönhetően – egész életére meghatározóvá vált a konyha iránti szeretete. Életének nagy részét a tűzhely körül töltötte, szinte születésétől fogva itt sertepertélt, mivel kétnapos korában egy infarktus következtében elveszítette az apját (vagyis az én dédapámat), aminek következtében Elena mamának elapadt a teje. Akkoriban még nem lehetett kapni tápszert, és szoptatós dajkát se találtak a környéken, így nem igazán tudták, mivel csillapíthatnák a kicsi éhségét. Nacha, aki mindent tudott a konyháról – és sok más, az elbeszélésünk szempontjából lényegtelen témáról is –, felajánlotta, hogy gondoskodik Tita etetéséről. Úgy vélte, ő a legalkalmasabb személy az ártatlan csöppség ízlésének kialakítására, annak ellenére, hogy se férje, se gyermeke nem volt. Igazából olvasni és írni se tudott, de a főzésről mindenkinél mélyebb ismeretekkel rendelkezett. Elena mama készségesen elfogadta a segítséget, hiszen a gyász és a megörökölt farm irányításának felelőssége már így is a vállát húzta. Ételt és oktatást kellett biztosítania a többi gyermekének, nem hiányzott neki, hogy még az újszülötten is folyamatosan törődjön.

Így ezen a napon Tita beköltözött a konyhába, ahol teát és *atolét*¹ kortyolgatva cseperedett napról napra. Bizonyára ez magyarázza azt

¹ Kukoricaliszttól és cukorból készült alkoholmentes, forró ital.

is, hogy egyfajta hatodik érzéke fejlődött ki az ételekkel kapcsolatban. Hogy mást ne említsünk, a saját étkezési szokásai tökéletesen alkalmazkodtak a konyhai napirendhez: amikor reggel Tita megérezte, hogy a sült babpüré elkészült, vagy délben, amikor a víz már elérte a tyúkkopasztásra alkalmas hőfokot, vagy amikor délután megsült a kenyér a vacsorához, ő már tudta, hogy eljött az ideje ennivalóért reklamálni.

Időnként úgy üvöltött, mint a fába szorult féreg, főként amikor Nacha vöröshagymát aprított, de mivel mindketten tudták a sírás okát, nem is vették komolyan. Sőt még viccet is csináltak belőle, olyannyira, hogy Tita gyermekkorában meg sem tudta különböztetni az öröm és a bánat okozta könnyeket. Számára a nevetés is a sírás egy formája volt.

Ugyanígy az életörömöt is az evéssel azonosította. Egy olyan személynék, aki a létezést magát is a konyhán keresztül ismerte csupán, nem volt könnyű megértenie a külvilágot. Azt a hatalmas világot, ami a konyha ajtajából indult a ház belseje felé – mert ugyebár ami az udvarra nyíló hátsó ajtóval volt határos, vagyis a gyümölcsöskert és a veteményes, az természetesen a konyhához, így az ő világához tartozott. Tita szöges ellentéte volt a testvéreinek, akik viszont pont ettől a kis belső világtól ijedtek meg, amely bővelkedett a láthatatlan kockázatokban. Számukra a konyhában lévő játékok tűntek abszurdnak és veszélyesnek. Ennek ellenére egy napon Tita meggyőzte őket, hogy a forró serpenyőbe hulló vízcseppek tánca káprázatos látványosság, így hát bemerészkedtek a birodalmába.

De miközben Tita, a saját énekének ritmusára rázogatta nedveségtől csillogó kezecskéjét, hogy a vízcseppek ütemesen potyogva táncba kezdjenek a serpenyőn, Rosaura a látottaktól teljesen meg-hökkenne behúzódt az egyik sarokba. Gertrudisnak viszont, akit

mindig is könnyen magával ragadott a ritmus, a mozgás és a zene, nagyon tetszett a játék, és lelkesen csatlakozott a hűgához. Ezek után Rosaurának sem maradt más választása, melléjük állt, de alig vizezte be a kezét, és annyira félve próbálkozott, hogy nem sikerült elérnie a kívánt hatást. Ekkor Tita segítő szándékkal közelebb tolt a lány kézfejét a serpenyőhöz. Rosaura próbált ellenállni, mire Tita mérgében elengedte a kezét, ami a lendülettől a tűzforró serpenyőnek csapódott. Amellett, hogy Tita hatalmas verést kapott, ezután a testvérek nem játszhattak a konyhában. Így lett Nacha, a szakácsnő a legfőbb játszótársa is. Együtt folyton a konyhával kapcsolatos játékokat és ötleteket eszeltek ki. Amikor a falu főterén láttak egy lufiállatot hajtogató férfit, kitalálták, hogy ők maguk is kipróbálják ezt a mókát, de kolbászokkal. S nem is csak valódi állatokat készítettek, maguk is alkottak új fajokat, hattyúnyakkal, kutyalábbal és lófarokkal, hogy csak párat említsünk.

Természetesen a baj akkor kezdődött, mikor ki kellett sütni a kolbászokat. Az esetek többségében Tita hevesen tiltakozott. Az egyetlen kivételt kedvence, a karácsonyi szendvics ígérete jelentette. Olyankor nemcsak hogy megengedte, hogy szétszedjék valamelyik állatát, de örömmel végig is nézte, amint kisül a zsírja.

A szendvicsnek való kolbászt alacsony lángon kell melegíteni, hogy alaposan átsülhessen anélkül, hogy megégne a külseje. Mikor elkészült, levesszük a tűzről, és beleforgatjuk a szardíniát, amelynek előzőleg eltávolítottuk a gerincét. A halak bőréről a fekete foltokat is le kell kaparnunk egy késsel. A szardíniával együtt az apróra vágott hagymát és paprikát, valamint a morzsolt oregánót is hozzáadjuk a kolbászhoz. Az egészet pihentetjük egy kicsit, mielőtt megtöltenénk vele a lepényeket.

Tita gyönyörűségét lelte ebben a várakozásban. Amíg a töltelék pihent, élvezhette fenséges illatát, hiszen az illatok képesek az embert a múltba repíteni, és olyan hangokat és érzéseket is felidézni, melyeknek köze sincs a jelenhez. Így hát Tita szippantott egy mélyet, és hagyta, hogy a gőz- és illatfelhő magával sodorja emlékezetének legmélyebb zezugaiba.

Ám hiába iparkodott, sehogy sem sikerült felidéznie azt a pillanatot, mikor először érezte meg a karácsonyi szendvics illatát, de hogy is emlékezhetett volna rá, hiszen bizonyára még születése előtt történt. Talán pont a szardínia és a kolbász különleges szerelme szólította meg annyira, hogy feladja éteri lebegését, kiválassza Elena mama méhét, hogy ő lehessen az édesanyja, és ezáltal beleszülethessen a de la Garza családba, ahol ennyire ízletesen étkeznek, és ilyen különleges kolbászt készítenek.

Elena mama farmján a kolbászkészítés valódi rítussal rendelkezett. A megelőző napon már több mindent is elő kellett készíteni – meghámozni a fokhagymát, megtisztítani a chilipaprikát és megőrölni a fűszereket. A család összes női tagja részt vett a feladatokban: Elena mama; a lányai, Gertrudis, Rosaura és Tita; Nacha, a szakácsnő és Chenchu, a szolgálólány. Délutánonként leültek az ebédlőasztalhoz, ahol beszélgetés és nevetés mellett szinte repült az idő. Mikor sötétedni kezdett, Elena mama így szólt:

– Mára befejeztük.

Mivel az évek alatt már összeszoktak, így ez a pár szó is elég volt ahhoz, hogy mindenki tudja, mi a dolga. Először is leszedték az asztalt, majd felosztották a feladatokat: egyikük bezárta a tyúkokat az ólba éjszakára, valaki más a reggeli készülődéshez szükséges vizet húzta fel a kútból, és hozta be a konyhába, a harmadik személy pedig

a kályhába való tűzifáról gondoskodott. Ezen a napon sosem vasaltak, hímeztek vagy varrtak ruhát. Miután készen voltak, mindenki elvonult a hálószobájába olvasni, imádkozni és aludni. Egy ilyen délutánon történt, hogy mielőtt Elena mama rövidre zárta volna a napot, az akkor tizenöt éves Tita remegő hangon közölte, hogy Pedro Muzquiz szeretne beszélni vele.

– És mégis miről akar beszélni velem ez az úr? – kérdezte Elena mama egy végtelen hosszúságúnak tűnő szünet után. Titának összefacsarodott a szíve.

– Én azt nem tudhatom.

Tita számára Elena mama arckifejezése és lekezelő válasza hűen tükrözte a családban évek óta tartó elnyomást.

– Ha azért jönne, hogy megkérje a kezed, akkor mondd meg neki, hogy ne fáradjon. Csak feleslegesen vesztegetné mindkettőnk idejét. Nagyon jól tudod, hogy a család legfiatalabb lánytagjaként az a feladatod, hogy gondoskodj rólam a halálom napjáig.

Mivel a beszélgetést lezártnak tekintette, Elena mama lassan felemelkedett a székről, belerakta a kötényzsebébe a szemüvegét, és a rend kedvéért kijelentette:

– Mára végeztünk.

Bár Tita tudta, hogy a házban elfogadott társalgási formák között nem szerepelt a párbeszéd, ennek ellenére életében először megpróbált ellenállni édesanyja parancsának.

– De én úgy gondolom...

– Te semmit sem gondolsz, és kész! Soha senki nem kérdőjelezte meg a családunknak ezt a generációk óta fennálló szabályát, és nem az én lányom lesz az első, aki ezt megteszi!

Tita lehajtotta a fejét, és az asztalra hulló könnyei erejével hullott a vállára a saját sorsa. És ettől a pillanattól fogva tudta Tita, és tudta az

asztal is, hogy esélyük sincs elmozdítani ezt az ismeretlen erőt, ami arra kárhoztatta őket, hogy osztozzanak Tita sorsán – ahogy elárasztotta a világra jövő kislány keserű könnye az asztalt, úgy árasztotta el most is ennek az abszurd döntésnek a hatására.

De Tita ebbe mégsem nyugodott bele. Aggodalom és kétség kavargott a fejében. Szívesen elbeszélgetett volna azzal az asszonnyal, aki kitalálta ezt a csodálatos családi hagyományt. Jó lett volna a tudomására adni ennek az elmés nőszemélynek, hogy tökéletes tervébe egy icike-picike hiba csúszott. Ha Tita nem mehet férjhez, és gyermeke sem születhet, akkor róla mégis ki fog gondoskodni, mikor megöregszik? Mégis mi lehetne erre a megfelelő megoldás? Vagy senki sem gondolta, hogy az anyjukat ápoló lányok olyan sokkal túlélnek elődjüket? És mi történik azokkal az asszonyokkal, akik megházasodnak ugyan, de nem születik gyermekük, ki vállalja az ő gondozásukat? És mégis milyen kutatómunka eredményezte azt a feltevést, hogy a legkisebb lány a legalkalmasabb személy az anyja gondozására, és nem a legnagyobb? Megkérdezte valaha bárki a lányok véleményét ezzel kapcsolatban? És ha férjhez nem is mehetnek, legalább az megengedett, hogy szerelembe essenek? Vagy ez is tilos?

Tita nagyon jól tudta, hogy ezeket a kérdéseket akár a kéménybe is írhatná korommal. A de la Garza családban engedelmességni kellett, és kész. Elena mama dühösen távozott a konyhából, anélkül, hogy egy pillantást is vetett volna a lányára, és egy hétig hozzá sem szólt.

Akkor is csak azért kezdődött újra a párbeszédkörbe bújtatott parancsolgatás, mert Elena mama végre talált ürügyet, hogy beleköthessen a lányába. Egyik este, mikor a nők összeültek varrni, észrevette, hogy bár Tita végezte a legszebb munkát, előzetesen nem tűzte össze a kiszabott mintát.

– Gratulálok – szólta oda fennhéjázva –, az öltések tökéletesek, de jól látom, hogy a férceles elmaradt?

– Valóban – válaszolta Tita, miután felülkerekedett meghökkenésén, hogy véget ért az irányában tanúsított némasági fogadalom.

– Akkor kezdheted is előlről. Összeférceled, újra összevarrod, és idehozod, hogy ismét ellenőrizhessem. Ahogy mondani szokás, a rest kétszer fárad. Talán végre te is megjegyzed.

– De ezt inkább akkor szoktuk mondani, ha valaki hibázik, és épp az imént mondta, hogy az enyém...

– Ugye nem akarod újrakezdeni a lázadozást? Már épp eleget ártottál azzal is, hogy a szabályokat megszegve varrtad ezt a ruhát.

– Elnézést, mami. Többet nem fordul elő.

Szerencsére ezekkel a szavakkal sikerült lecsillapítania Elena mama haragját. Tita nagy gondot fordított a *mami* szó megfelelő pillanatban és megfelelő hangsúllyal való kiejtésére. Elena mama úgy vélte, hogy a *mama* szónak megvető a hangzása, ezért a lányok csak és kizárólag *maminak* szólíthatták. Tita volt az egyetlen, aki nem tartotta be ezt a szabályt, vagy nem megfelelő hangsúllyal ejtette a szót, amiért számtalan pofont kellett már elviselnie. Na de most milyen okosan döntött! Elena mama végre úgy érezte, hogy talán még sincs minden veszve, legalábbis ami legkisebb lánya engedékennyé nevelését illeti. Sajnálatos módon csak rövid ideig dédelgethette magában ezt a gondolatot, mivel másnap édesapja kíséretében megjelent náluk Pedro Muzquiz, hogy feleségül kérje Titát. Felbukkanásuk hatalmas zűrzavart keltett a házban, egyáltalán nem számítottak az érkezésükre. Tita napokkal korábban üzent Nacha testvérén keresztül Pedrónak, hogy hagyjon fel szándékával. A testvér meg is esküdött, hogy átadta az üzenetet Pedrónak, de a fiú most mégis itt

volt az otthonukban. Elena mama a nappaliban fogadta őket, szívélyesen viselkedett velük, és elmagyarázta nekik, miért nem mehet férjhez Tita.

– Amennyiben az a céljuk, hogy Pedro megházasodjon, úgy a figyelmükbe ajánlanám Rosaura lányomat. Csak két évvel idősebb Titánál, de szabad, és készen áll a házasságra...

Chencha, aki don Pascual és fia fogadására éppen egy tálcányi kávé és keksz vitt a nappaliba, ezeket a szavakat hallva majdnem hozzávágta Elena mamához, ami a kezében volt. Gyorsan kimentette magát, és sietős léptekkel visszatért a konyhába, ahol Tita, Rosaura és Gertrudis várták, hogy részletesen beszámoljon nekik a nappaliban történekről. Becsörtetett a helyiségbe, mire mindhárom lány abba hagyta, amit éppen csinált, hogy még csak véletlenül se maradjanak le a szolgálólány egyetlen szaváról se.

Azért gyűltek össze mindannyian a konyhában, hogy karácsonyi szendvicset készítsenek. Ahogy a neve is sejteti, általában az ünnepi időszakban szokták fogyasztani, de most ezzel szerették volna megünnepelni Tita születésnapját. Szeptember 30-án fogja betölteni tizenhatodik évét, amit egyik kedvenc ételével szeretett volna előkelőbbé tenni.

– Há' mit képzél magáról? Gazdasszony asz'iszi, úgy készülünk fel egy házasságra, ahogy egy tál chilis babot kavargatunk? Há' mintha ugyanaz lenne a kettő! A tacóbul se lesz enchilada, csak mer' ő úgy gondolja!

Chencha felháborodva mesélte el a lányoknak a beszélgetést, aminek fültanúja volt. Tita tisztában volt vele, hogy a szolgálólány időnként túloz, és a füllentés sem áll messze tőle, ezért nem engedte meg magának, hogy az elkeseredettség felülkerekedjen rajta. Higgadtságot

erőltetett magára, és folytatta a lepények félbevágását, hogy a testvérei és Nacha megtölthessék őket.

Ha van rá lehetőségünk, akkor a lepényeket is magunk készítjük el. Ha mégis boltit vásárolnánk, akkor a kisebb méretűt kérjük a pékségben, mert a nagyobb nem olyan jó ehhez a recepthez. Miután megtöltöttük őket, tíz percre betesszük a szendvicseket a sütőbe, majd melegen tálaljuk. Az a legjobb, ha sütés előtt a megtöltött lepényeket egy éjszakára hűvösön pihentetjük konyharuha alatt, hogy a lepény megszívja magát a kolbász zsírával.

Tita épphogy csak becsavarta konyharuhába a holnapra szánt karácsonyi szendvicseket, mikor is Elena mama belépett a konyhába, hogy közölje velük döntését – elfogadta Pedro házassági ajánlatát, ám a menyasszony Rosaura lesz.

A hír megerősítése hallatán Tita úgy érezte, mintha a testében váratlanul beköszöntött volna a tél: olyan metsző hideg telepedett rá, hogy szinte égette az arcát, mely vörössé, vérvörössé vált, mint az asztalon sorakozó almák. Ez az elképesztő hideg hosszú időn keresztül elkíséri majd, és semmi sem lesz képes csillapítani, még az sem, amikor Nacha később elmeséli neki a don Pascual Muzquiz és fia közötti szóváltást, miközben a farm kijárata felé igyekeztek. Nacha a két férfi előtt sétált. Don Pascual és Pedro lassan lépdeltek mögötte, és a visszafojtott düh még halk szavaikból is sugárzott.

– Ez mégis mire volt jó, Pedro? Nevetségessé tetted a családjunkat azzal, hogy elfogadtad Rosaurát menyasszonyodnak. Hol az a nagy szerelem, amit Titának fogadtál? Hát ennyit ér a becsületed?

– Persze hogy nem, de ön mégis mit tett volna, ha egyértelműen kijelentik, hogy nem veheti feleségül azt a nőt, akibe szerelmes, és csak úgy tudott volna a közelében maradni, ha elveszi a nővérét? Nem ugyanígy döntött volna?

Nacha nem hallotta az erre adott választ, mert Pulque², a farm kutyája hangos ugatás kíséretében utánairamodott egy nyúlnek, amit macskának vélt.

– Akkor szerelem nélkül fogsz megházasodni?

– Nem, édesapám. Úgy fogok megházasodni, hogy halhatatlan szerelmet érzek Tita iránt.

A száraz faleveleket taposó léptek zaja egyre jobban elnyomta szavaikat, így Nacha már alig hallotta, mit mondanak. A szakácsnő addigra már szinte teljesen megsüketült, így eleve meglepő, hogy egyáltalán bármit is hallott a párbeszéből. Tita ennek ellenére megköszönte, hogy elmesélte neki a történeteket, de mivel hitte is, meg nem is, amit hallott, így hideg távolságtartással kezelte a továbbiakban Pedrót. Azt mondják, a süket nem hall, de legalább komponál. Talán Nacha csak meghallotta azokat a szavakat, amiket senki sem mert kimondani. Aznap este nem jött álom Tita szemére, meg sem tudta fogalmazni magának, mit érez. Nagy kár, hogy abban az időben még nem fedezték fel a fekete lyukakat, mert akkor Tita könnyen rájöhett volna, hogy a mellkasa közepén egy fekete lyuk tátong, ahol beszívárog az egész testét átjáró, végtelen hideg.

Valahányszor behunyta a szemét, tisztán megjelentek előtte a tava-lyi karácsonyeste történései, amikor Pedrót és családját először hívták meg vacsorára, és ő úgy érezte, hogy a testét mardosó hideg egyre égetőbbé válik. Még ennyi idő után is pontosan emlékezett a hangokra, illatokra, a frissen vikszolt padlón suhogó új ruhájára, Pedro pillantására, ahogy a vállát nézte... Az a pillantás! Éppen az asztalhoz közelített, kezében egy tálca tojássárgájából készült édességgel³,

² Alkoholos ital, mely az agávédzvének erjesztésével készül.

³ Tojássárgájából és cukorszirupból főzött massa, amiből golyókat formálnak, majd porcukorba forgatva kínálnak.

mikor megérezte a bőrét égető, izzó pillantást. Hátrafordult, és tekintete összefonódott Pedróéval. Ebben a pillanatban értette csak meg, mit érezhet a fánktészta, mikor forró olajba dobják. Olyannyira valóságos volt az egész testében szétáradó forróság érzése, hogy már-már attól tartott, a fánkhoz hasonlóan az ő bőre – az arca, a hasa, a szíve, a melle – is fel fog hólyagosodni, ezért képtelen volt fenntartani a szemkontaktust kettejük között. Lesütött szemmel gyorsan átvágott a nappalin, és megállapodott a sarokban, ahol Gertrudis a gépzongorán éppen Javier Solís *Ojos de Juventud*⁴ című keringőjét játszotta. Tita lerakta a tálcát a dohányzóasztalra, szórakozottan elvett egy pohár keserűlikört, és leült a szomszédos farmon lakó Paquita Lobo mellé. A közte és Pedro között lévő fizikai távolság semmit sem segített érzései lecsillapításában, felforrt vére lüktetett az ereiben. Orcáján erőteljes pír jelent meg, és bármennyire is próbálkozott, tekintetével sehogy sem tudott megállapodni. Paquitának feltűnt, hogy valami nincs rendben a lánnyal, és aggodalmasan faggatózni kezdett:

– Micsoda ízletes likőr, igaz?

– Parancsol?

– Tita, nagyon szétszórtnak tűnsz, jól érzed magad?

– Igen, köszönöm szépen.

– Természetesen már elég idős vagy hozzá, hogy alkalmanként elcsenj egy pohárka likört, te kis csibész, de azért válaszolj, kérlek, édesanyád megengedte, hogy igyál? Mert látom a nyugtalanságodat, és szinte remegsz – tette hozzá sajnálkozva. – Szerintem mára elég is volt a poharazgatásból, senkinek sem hiányzik, hogy jelenetet rendezz.

Na, még csak az hiányzott, hogy Paquita Lobo részegnek higgye! Tita nem hagyhatta, hogy szomszédjának a legkisebb kétsége is

⁴ *A fiatalok pillantása*

maradjon józanságát illetően, és kitegye magát annak a veszélynek, hogy beárulja az anyjánál. Elena mamától való félelme egy pillanatra még Pedro jelenlétét is elfeledtette vele, és minden idegszálával arra koncentrált, hogy meggyőzze Paquitát tiszta észjárásáról és szellemi frissességéről. Jó kedélyűen elbeszélgetett vele, még a keserűlikőr receptjét is részletesen körülírta neki, mivel a nő igencsak érdeklődött utána.

Ehhez a likórhöz négy uncia őszibarackmagot és félfontnyi sárgabarackmagot adunk egy *azumbre* vízhez. Huszonnégy órán keresztül áztatjuk, hogy a magok héja felpuhuljon, majd megtisztítjuk és összetörjük őket, végül a keverékre két *azumbre* pálinkát öntünk. Ezután következik a lepárlás.

Amikor két és fél fontnyi cukor teljesen feloldódott a folyadékban, hozzáadunk még négy uncia narancsvirágot, összekeverjük és leszűrjük. És Tita, hogy biztosan semmi kétség ne maradjon szellemi és fizikai állapotával kapcsolatban, még mellékesen emlékeztette Paquitát, hogy egy *azumbre* pontosan kétezer-tizenhat milliliter, se több, se kevesebb.

Így amikor Elena mama odalépett hozzájuk, és megkérdezte Paquitát, hogy jól érzi-e magát, a nő lelkesen válaszolt:

– Csodálatosan érzem magam! Lenyűgöző lányaid vannak! És milyen jót lehet velük beszélgetni!

Elena mama ráfordult Titára, hogy hozza ki a szendvicseket a konyhából, és ossza ki a jelenlévők között. Pedro, aki szándékosan pont arra járt, felajánlotta a segítségét. Tita sietve indult meg a konyha felé, anélkül, hogy egy szót is kiejtett volna a száján. Pedro közelségétől nagyon ideges lett. Belépett a konyhába, és azonnal megragadta az asztalra készített, ínycsiklandó szendvicsekkel megrakott tálcák egyikét.

Sosem fogja elfelejteni az érzését, ahogy a kezeik véletlenül találkoztak, mikor mindketten pont ugyanabban a pillanatban nyúltak pont ugyanazért a tálcáért.

Pedro ezt a pillanatot választotta, hogy szerelmet valljon a lánynak.

– Tita kisasszony, így négyszemközt szeretném megragadni az alkalmat, hogy elmondhassam, mélységesen szeretem önt. Tudom, hogy vallomásom kapkodó és vakmerő, de olyan nehéz kettesben maradni önnel, hogy úgy döntöttem, most vagy soha! Kérem, árulja el, hogy ön is hasonló érzéseket táplál-e irántam.

– Nem is tudom, mit mondhatnék. Adjon egy kis időt, hogy gondolkozhassak rajta!

– Nem lehet, nem tehetem. Most rögtön szükségem van a válaszára: a szerelem nem gondolkodás kérdése, valaki vagy érzi a szívében, vagy nem. Nem kenyerem a szócséplés, de megbízhat a szavamban. Esküszöm, hogy örökké szeretni fogom. És ön? Ön is szeret engem?
– Igen!

Igen, igen, ezerszer is igen! Ettől az estétől fogva örökké szerette a férfit. És azon az estén le is kellett mondania róla. Mégsem tarthatott igényt a testvére vőlegényére. Valahogyan el kellett hessegetnie ezeket a gondolatokat a fejéből, hogy aludni tudjon. Próbált enni egy karácsonyi szendvicset, amit Nacha készített be az éjjeliszekrényére egy pohár tejjel együtt. Általában ez a fogás segíteni szokott neki álomba merülni. Nacha, aki az évek alatt tökéletesen kiismerte, tudta, hogy nem volt olyan fájdalom, amire ne lett volna gyógyír egy karácsonyi szendvics. De aznap este még ez sem segített. Az üresség, amit a lány a gyomrában érzett, csak nem tűnt el. Épp ellenkezőleg – hányinger kerítette hatalmába. Rá kellett jönnie, hogy az űrt a gyomrában nem éhség okozta, hanem a jéghideg fájdalom. Meg kellett szabadulnia

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

ettől a fagyos érzéstől. Először is gyapjúpizsamába bújt, és magára terített egy vastag paplant. De a hideg töretlenül ellenállt. Ekkor felvett egy gyapjúzoknit, és még két paplant terített magára. Semmi. Végül elővette a varrós ládjából a takarót, amit aznap kezdett horgolni, amikor Pedro először beszélt a házasságról. Egy ekkora horgolt takaró elkészítése nagyjából egy évet vett igénybe. Pedro és Tita pontosan ennyi időt tervezett hagyni az esküvői előkészületekre. Úgy döntött, elhasználja a fonalat, ha már így alakult, és dühösen horgolni kezdett. Minden rövidpálcát egy könnycsepp követett, mígnem napfelkeltekor elkészült a takaróval. De hiába terítette azt is magára, mit sem használt. Aznap éjjel és utána következő életének sok más éjjelén is képtelen volt felolvasztani a fagyos érzést, ami a szívébe költözött.